

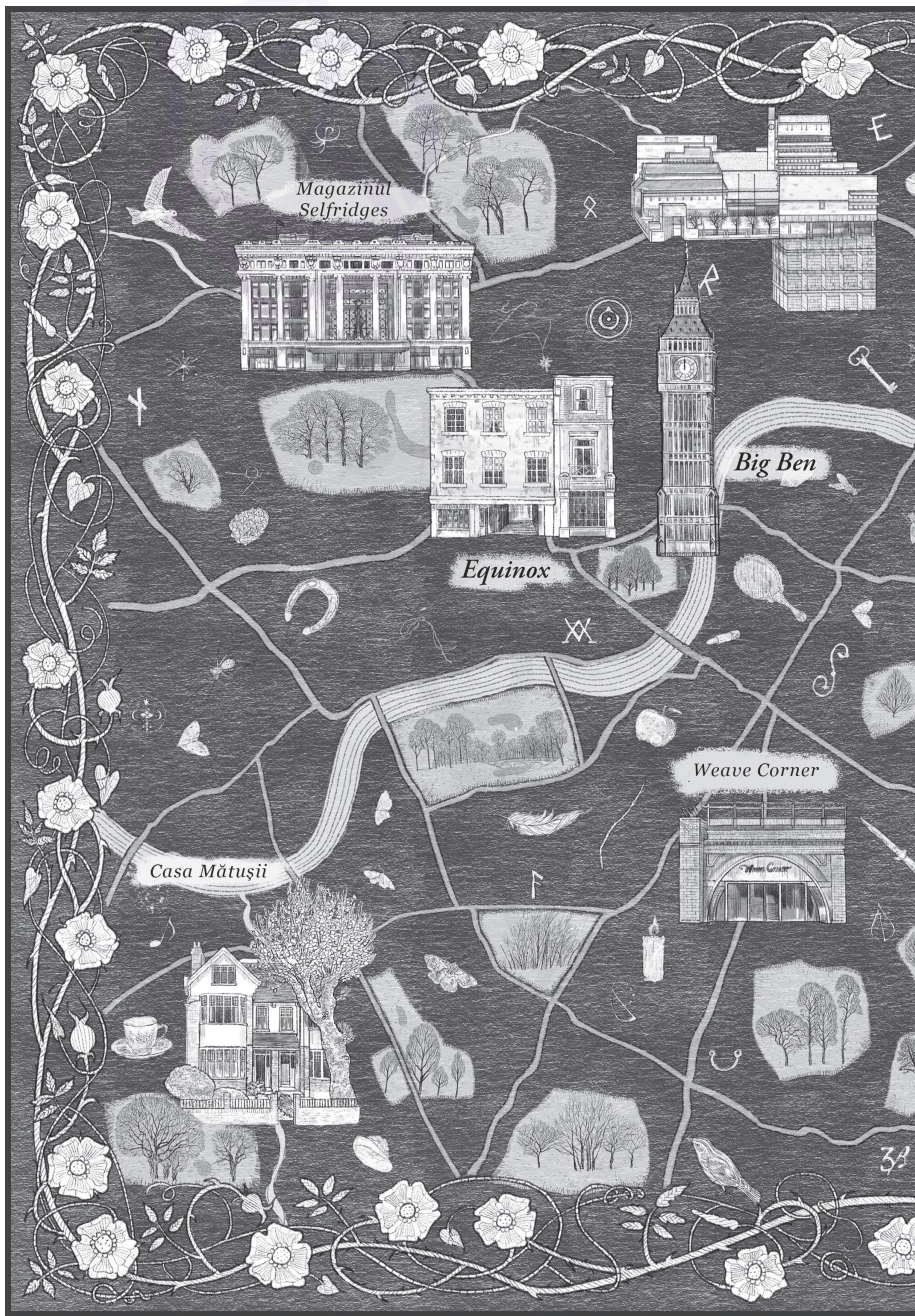

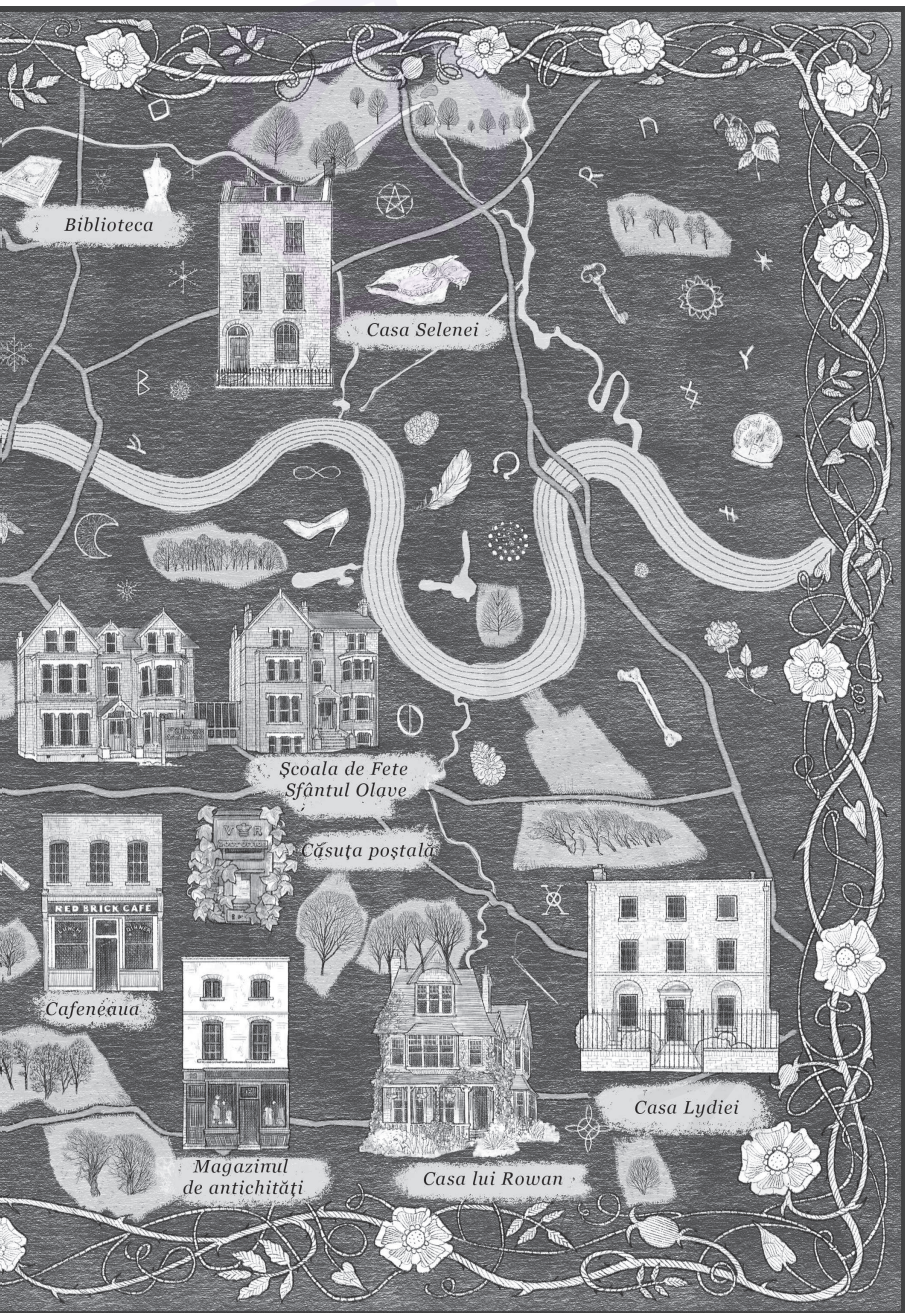
Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

*Părinților mei, care mi-au arătat
că există magie în această lume.*

BOOKZONE

Biblioteca

Casa Selenei

Școala de Fete
Sfântul Olave

Căsuța poștală

Cafeneaua

Magazinul
de antichități

Casa Lydiei

Casa lui Rowan

Zeiță a Tăcerii și Secretelor:
Pecetluiește-ne gurile, să nu putem vorbi.
Străpunge-ne ochii, să nu putem căuta.
Înnoadă-ne inimile, să nu putem simți.
Leagă-ne vrăjile. În fața ta îngenunchem.
Ce s-a uitat nu se va ști.
Ce nu-i plantat nu se va cosi.
Încuie ușa și cheia o întoarce.
Ne purtăm magia în tăcere.

Binecuvântarea Legătoarelor

Clopoatele băteau, așa cum băteau de sute de ani. Muzica lor sumbră umplea Londra de binecuvântare și tăcere, strălucitoare precum luna – coaptă și plină, sus pe cer. În ciuda orei înaintate, orașul era agitat. Se sucea și se învărtea în beznă, cu lumini și autobuze, și mașini, și oameni – oameni peste tot – mergând, grăbind pasul, muncind, bând, dansând, dormind. Nimeni nu părea să remarce bătaia clopotelor.

În turn, zgomotul era asurzitor. Și totuși, femeile nici nu clipeau în timp ce se apropiau, formând un cerc, cu picioarele desculțe pe podeaua de piatră rece și cu părul liber căzându-le peste robele simple. Își scoaseră glugile, simțiră vibrațiile clopotelor până în măduva oaselor, agitația orașului de dincolo de ziduri și tăcerea lunii, prin ferestre. Simțeau limbajele propriiei lor magii, crescând. Ultima bătaie de clopot răsună ca un sfârșit.

Miezul nopții. Venise timpul.

Își ridicară brațele spre cer.

Nu țipară când s-a întâmplat. Cele Șapte nu erau croite pentru asemenea exprimări, dar, chiar și să fi fost, n-aveau timp să țipe. Aveau ani nesfârșiți în palme, dar nu avură parte de niciun avertisment când sosi clipa...

Sticla ferestrelor se sparse. Noaptea se scurse înăuntru. Cuvintele fură rostite: impermeabil și invincibil. Femeile fură trase în spate, iar picioarele goale li se târâră pe podea. Ridicate în aer, cu robele fluturând, cu membrele înghețate în lumina lunii. Simțeau doar inutilitate, conștientizând în profunzime că nu puteau face nimic, în timp ce frânghiile li se încolăceau în jurul gâtului și cădeau în noaptea pustie.

Doar atunci, când trupurile încetară să le mai aparțină, făcură ce fac viii: se zătură, se smulseră, gâlgâiră și se înecară. Muriră încet.

Dincolo de ziduri, Londra se desfășura mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, însă clopoatele din Big Ben nu mai fuseseră niciodată atât de tăcute.

BUCURIE

La cincisprezece ani

Cartierul semăna cu oricare altul din suburbiile londoneze: case drepte, terasate, înalte și înguste, fațade abrupte, grădini îngrijite și porți de fier – acum închise. Draperiile erau trase, iar ferestrele luceau în bezna de afară. Era liniște. Se auzeau doar murmurul îndepărtat al traficului, pașii care purtau pe cineva acasă, lătratul unui câine, șoapte de copaci în vânt; însă o singură casă era mai tăcută decât celelalte.

Cufundată în tăcere. Deși atât de profundă, tăcerea trecea neobservată, aidoma casei înseși. Nimeni nu se întorcea spre ea, în trecere. Casa era doar un fior trecător. Pe aleea ei, nicio pietricică nu era nelalocul său; veranda îi era împodobită cu niște coșulețe agățate, iar ușa din față, albă, închisă în nasul lumii din exterior. Nu se clintea nimic. Până și vântul părea să-i moară în prag.

Nu se auzea niciun zgomot de dincolo de ziduri, și totuși, la interior, în sufragerie, cânta un pian de unul singur, o melodie atât de fragilă și dureros de frumoasă, încât părea croită din tăcerea însăși. Zburătăcea pe lângă geamuri, dar, neputând să scape, se întorcea în sine și dispărea în pustiietatea dintre note.

Așezată într-un fotoliu, o femeie își mișca mâinile în ritmul muzicii. Pe podea, o fată, cu ochii închiși, părea complet

pierdută în melodie, dar mâna îi era încheștată în jurul unei bucăți de frânghie înnodată. Nu putea asculta muzica. O auzea, dar nu o putea asculta. Buricele degetelor i se albiseră.

Muzica încetini și răsună o singură notă, ca un clopot, pură și adevărată, plină de emoție.

Fata nu mai putea îndura. Permise unor stropi de sunet să-i treacă prin apărare, inspirându-le bucuria. Icnii, când muzica începu să-i umple plămânii. Se apucă de gât, încercând să respire, dar aerul era prea dens, prea greu de muzică și o îneca.

Mâinile femeii continuă să plutească prin aer.

Fata trase mai tare de unul dintre nodurile frânghiei. Mai tare. Încercă să își controleze panica, îndepărtând muzica de trupul ei, de mintea ei. Trase atât de tare de nod, că-și făcu degetele să țipe. Bucuria din inima ei tăcu brusc. Muzica se revărsă peste ea, dar nu pătrunse în profunzime. Încercă să inspire...

Ușurată pentru o clipă, închise iute ochii, strângând spasmodic frânghia și înăsprindu-se. Melodia continuă, fără a mai fi frumoasă, ci doar zgomot, un aranjament interesant de vibrații în aer. Nu muzică.

Afară se lăsa întunericul. Fata se îneca iar, și iar, și iar. În cele din urmă, femeia nu-și mai mișcă mâinile. Muzica încetă.

— Magia este cel dintâi păcat. Trebuie să o îndurăm în tăcere, spuse femeia, cu o dezamăgire limpede în glas.

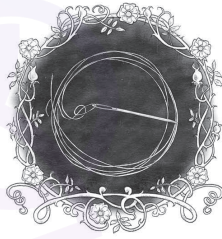
— Magia este cel dintâi păcat. Trebuie să o îndurăm în tăcere, răspunse fata.

— Du-te la culcare, Anna.

Fata era prea ostenită să poată răspunde. Se ridică, își sărută Mătușa de noapte-bună, pe un obraz rece, întors de la ea, și urcă.

Femeia rămase în fotoliu, depănându-și gândurile lent, greoi. Se apropia ziua de naștere a fetei. Avea să fie, oare, pregătită, când venea vremea? Trebuia să fie. Își mișcă mâinile în aer, și muzica de pian începu din nou.

Se bucură să nu găsească decât tăcere în inima ei.

CUSĂTURI

Împung și trag, și cos cu teamă,
Ochiul de ac mă privește drept.
Împung și trag, și cos cu sânge,
Un secret în fiecare fir și-n piept.
Împung și trag, cos cu putere,
Tăcerea-n fiecare nod e strânsă.
Împung și trag, și să vedeți:
Pe cât de strâns cos, de strâns e nodul,
Pe atât mi-e broderia mai de preț.

„Descântecul cusăturii. Ocupații pentru timpul liber”,
Cartea Legătoarelor

Anna se trezi cu o senzație care-i dădea ghes. O durere. O dorință. Un sentiment nedefinit. Încercă să-l alunge, dar dispăruse deja. *Un vis?* Ea nu visa.

Ridică privirea către legătorul de vise care atârna deasupra ei. Avea câteva noduri. Mătușa îl pusese acolo cu trei ani în urmă – o frânghie lungă – o scară de vrăjitoare închipuită alambicat de-o Legătoare, ca să-i împiedice visele. *Prinde fiecare vis într-un nod.* În timp ce nodurile începură să se desfacă, iar legătorul de vise se preschimba la loc într-o frânghie noduroasă, Anna căscă. Oboseala o apăsa greu. Nu dormise bine. Niciodată nu dormea bine. Nu trebuia să se uite la ceas ca să știe ora. Așteptă.

Se auzi o bătaie în ușă. În fiecare dimineață, la ora șase și jumătate. Prima cusătură din rutina zilnică. *Împunge și trage.*

— Anna!

— Vin, Mătușă.

— Cine se trezește de dimineață departe ajunge, dar și mai departe ajunge cel ce s-a trezit dintâi.

Da, știi. O spui în fiecare dimineață.

— Vin, repetă Anna, încercând să pară mai voioasă, mai vie.

Cartea pe care o citea când reușise să adoarmă era încă pe cuvertură – singura formă de evadare în orele pustii ale nopții. O dădu la o parte și se târî din pat. Se îndreptă spre ușile aflate de cealaltă parte a camerei sale. Le deschise brusc și ieși pe balconașul ei, din spatele casei. Londra suburbană se întindea sub ochii ei, la fel ca întotdeauna: cerul, un zid îndepărtat și cenușiu, o combinație pestriță de acoperișuri, case din cărămidă întunecată întrețesute cu nuanțe obosite de verde. Grădinile erau încremenite, peluze scurte și straturi sculptate. O fântâniță susura frumos în vecini.

Ea inspiră vântul și se gândi sau poate-și imagină că simte o schimbare în aer. O tulburare de fum, de toamnă, de Selene. Zâmbetul i se creionă pe buze înainte să se poată abține.

Încă trei zile.

Încă trei zile până la aniversarea ei. Până la sosirea Selenei. Cu câteva seri în urmă, ședeau în tăcere în sufragerie, brodând, după obicei, iar apoi, de parcă n-ar fi contat, Mătușa o anunțase: *Așteptăm musafiri de ziua ta.*

Inima Annei tresărise de teamă, iar gândurile îi cotiseră violent către Legătoare. *Oare veneau? Un interogatoriu sărbătoresc?* Dar Mătușa îi spusese că vine Selene în vizită și că-și aducea fata cu ea. Anna încuviințase în tăcere, dar nu se aștepta și era atât de entuziasmată, că își terminase broderia în cusături dezordonate, care se încolăceau în sus și în jos, cât bătaile inimii sale. Fusese obligată să reia cusutul și să refacă broderia, înainte să i se permită să plece.

Selene nu le mai vizitase de ani de zile, și ultima dată nu se încheiase cu bine. Era o veche prietenă de familie, care fusese la internat cu Mătușa și cu mama Annei. Pe atunci, erau de nedespărțit – sau așa i se spusese Annei –, cu toate că-i fusese dificil să creadă că Mătușa și Selene ar fi fost vreodată prietene. În timpul vizitelor ei scurte și explozive nu păreau să se tolereze reciproc. Dar, pentru Anna, Selene fusese o întrerupere minunată, îmbătătoare a rutinei vieții sale; o panglică de culoare împletită într-o frânghie simplă. Cheia luminoasă către o altă lume. Era tot ce nu era Mătușa: plină de viață, de bucurie, veselă, hedonistă. O amăgitoare, o minune, o vrăjitoare. O vrăjitoare la fel ca ele, și totuși complet diferită. Cu siguranță, nu o Legătoare.

Anna reveni înăuntru. Scutură cearșafurile, făcu patul, își puse papucii de casă și capotul și își luă Frânghia Înnodată de pe noptieră, băgând-o în buzunar. Își legă părul, la oglindă. Simțise mereu că-i lipsea parcă o parte, și o remarca de fiecare dată când își privea reflexia: nu era completă, nu era întreagă. Fata care o privea, cumplit de palidă, cu ochi încercănați, șterși, cu părul roșcat încâlcit; cu un coș care avansa încet, dar sigur pe bărbie. *Ce-o să spună Selene despre mine, acum?*

— ANNA!

— Vin!

Se grăbi pe scări în jos, legând mai strâns unul dintre nodurile Frânghiei, până când simți că îi piere entuziasmul. Dacă Mătușa surprindea chiar și o urmă de entuziasm, fără îndoială că avea să anuleze vizita, de ciudă.

Pregătiră și mâncară micul dejun fără să-și vorbească. Pâine prăjită cu hering. Porția era mică, iar Annei îi era încă foame. Îi era mereu foame. Mătușa cerceta titlurile din ziare, pe tabletă, plescăind din limbă.

— Economia britanică, în cădere. Prim-ministrul jură că ne vom reveni. Le iau imigranții slujbele tinerilor englezi? Hărțuirea sexuală la locul de muncă provoacă depresie.

Nț, nț, nț, ca un ticăit de metronom. Chipul ei lung, regal rămânea neutru în timp ce citea. Mătușa se pricepea

să-și întindă ridurile, placidă, politicoasă, potrivită pentru a se adresa lumii, dar Anna știa cât de întinse erau și cum, dacă trăgeai de piele prea tare, putea plesni în orice clipă.

— Ai putea localiza ceasul, te rog? spuse Mătușa, fără să ridice privirea.

Anna privi ceasul care atârna pe peretele bucătăriei.

— Ah, acolo era!

Mătușa închise tableta și o privi în ochi.

— Chiar știi unde se află! Atunci de ce mai stai încă la masă, când e aproape șapte și jumătate? Treburile tale se fac singure, în dimineața asta?

Mătușa era mereu dificilă, dar fusese deosebit de iritabilă în ultimele câteva zile, la fel de agitată ca Anna.

— Iertare, Mătușă. Mă ocup.

Anna se ridică repede și începu să strângă micul dejun.

Mătușa scoase un zgomot nemulțumit.

— Trebuie să merg la supermarket să cumpăr câte ceva pentru *vizita* din weekend, spuse rostind cuvântul cu o acreală caracteristică. Mă aștept ca fiecare cameră să strălucească, pe când mă întorc. Nu stau mult.

Se ridică, vârându-și înapoi în coc șuvițele rătăcite de păr roșcat și strângându-și mai bine eșarfa. Mătușa își acoperea mereu gâtul, precum celelalte Legătoare.

— Și, Anna, spuse ea aspru, să nu uiți de frunze. Încep să cadă pe alee. Curând, vom fi de râsul pieței.

Doamne ferește! Anna așteptă să audă ușa din față trântindu-se, apoi privi în jur, disperată, la dulăpioarele ordonate și la suprafețele albe din bucătărie. Totul strălucea *deja*. Poate că nu era termenul potrivit. Totul era încremenit, tăcut, vechi. Toate camerele erau la fel: pereți crem, draperii înflorate, mobilă veche, decorațiuni sărăcăcioase și specifice. Dacă lua o vază și o muta pe o altă masă, n-ar fi arătat cum trebuia. Exista o ordine și toate lucrurile își aveau locul lor. Chiar și trandafirii din ghivece de la colțul fiecărei camere: frunzele întunecate luceau ca niște limbi, iar bobocii erau pecetluiti să nu se deschidă niciodată.

Chiar și eu.

Anna se duse la frigider și fură câteva căpșune, dulci pe limbă: una, două, trei, nu suficiente să se observe. Apoi își suflecă mânecele și trecu la treabă. Covoarele trebuiau aspirate, suprafețele, șterse de praf, băile, spălate cu clor, frunzele, măturate, și toate semnele de viață, îndepărtate. *Dacă ținem casa în dezordine, curând așa ne va fi și mintea, Anna.* Fiecare zi din vacanța de vară fusese identică: treburi gospodărești, studiu, repetiții la pian, seara cusut, pregătire de Legătoare și iar treburi – iar și iar, într-o buclă nesfârșită, inevitabilă. *Împung și trag, încă... trei... zile.*

În timpul ultimei vizite a Selenei, din urmă cu trei ani, Mătușa o prinsese încercând să o învețe magie pe Anna. Vraji de dragoste. Un limbaj nici pe departe tolerat de Legătoare. Se certaseră și păruseră să ajungă la un consens, dar apoi Selene dăduse o petrecere...

Anna își amintea cum coborâse a doua zi de dimineață și găsisese casa lor perfectă în dezordine: oameni adormiți pe canapele, pahare peste tot, pete de vin pe covor, ceea ce părea să fie frișcă întinsă pe una dintre picturile cu natură moartă ale Mătușii, de pe hol, și grătarul lor scoțând flăcări movulii, înalte de un metru, în grădină. Trimisă în camera ei, Anna încercase să tragă cu urechea la runda de țipete care urmase. I se păruse c-o aude pe Selene urlând *Dar voiam nalbe!* și pe Mătușa șuierând *Și dacă vă vedeau vecinii?* și repetând cuvintele *un comportament reprobabil!* iar și iar, dar apoi tonul lor scăzuse. Nu reușise să mai înțeleagă nimic, înainte ca ușa din față să se trântască. Anna nu se aștepta să o mai revadă vreodată.

De ce i-ar permite Mătușa să vină în vizită acum? După atâta vreme? Selene avea totuși talentul de a dobândi ce poftea, și nici măcar Mătușa nu era imună la puterea ei de persuasiune. Nu își mai adusesese niciodată fiica. Anna își amintea vag că văzuse cândva o fotografie: o fetiță slăbuță, de vârsta ei, cu părul negru și încruntată. *Effie.* Își amintea că simțise doar o gelozie incomodă pentru o fată suficient de norocoasă să aibă o mamă precum Selene. Nu voise să o cunoască atunci și nici acum nu voia. Effie avea să fie, fără

îndoială, la fel de fermecătoare și de plină de viață ca Selene. Fix cum nu era Anna.

Aduse mătura și ieși, să mai scape de duhoarea detergentului. Norii se risipiseră, ziua se mai luminase, bătea un vânticel și împrăștia frunzele; vara era pe sfârșite. Casele din Cressey Square o priveau cu ochi de scorpie, identice, cu ușile din față închise, ca niște guri dezaprobatore. Anna adună frunzele din grădina din față și le aruncă în coșul de gunoi, însă una dintre ele țâșni afară, aterizând înapoi pe cărare. Aplecându-se, o ridică și o răsuci în mâini. Era deja moartă, maronie. *Fără viață.*

Fără să se gândească, țâșni înapoi în casă, aruncând mătura, și luă una dintre cheile din cuier. Alergă peste drum, spre grădina din centrul pieței: „Grădină particulară. Doar pentru rezidenți”. Descuie poarta de fier și o deschise, cu un scârțâit metalic. Mătușa ajungea curând acasă. Nu avea mult timp.

Grădina era pustie, dar așa era mereu. În fond, nu era făcută să te bucuri de ea, ci doar să o admiri de la geam. Alergă pe cărare, trecând pe lângă straturi de flori neîngrijite și o fântână care seca, spre locul în care se adunau copacii și o fereau de privirile vecinilor curioși. Anna se așeză, cu spatele lipit de curbura familiară a bătrânului stejar, savurând clipele de libertate. Visase adesea să fugă, când era mai mică. Devenise un soi de hobby: să își imagineze că trăia în cărțile citite, să țese povești în minte, să cânte la pian melodii care o transportau în altă parte, unde putea fi altcineva. Renunțase la majoritatea lucrurilor, deja. Dar grădina tot i se părea un fel de evadare. La doar câțiva metri de umbrele întunecate ale casei, dar o lume aparte, doar cu vântul și cu felia limpede de cer deasupra ei. Fără s-o vadă, s-o judece și s-o pedepsească nimeni...

Anna puse frunza în poală și alege două sfoarțele noi din mănunchiul din buzunar. Le legă repede laolaltă, cu buclă la mijloc, ca o inimă, cu trei bucăți de sfoară desfăcându-se din ea ca niște vene: Nodul Ankh, *Nodul Vieții*. Se concentra la frunză și lăsă energia să se clădească sub degetele ei. Și-o imaginea din nou plină de viață, îndreptându-se, devenind

puternică – verdele recăpătându-și strălucirea. Nodul din mâna ei pulsa de energie. Îl desfăcu, simțind o eliberare. Frunza pulsă și un vârful de verde îi apărură lângă tulpină, și apoi... nimic.

Fără viață, nemișcată.

Sfornicelele atârnavă în mâinile ei, ca niște vene secate. Anna zdrobi frunza, încercând să ignore senzația familiară de frustrare și rușine. Speranța durea cel mai tare, subțire și firavă ca un ac care-i străpungea inima. *O vrăjitoare ce nu poate arunca vrăji. Așa-i că-s cea mai tâmpită glumă din lume?* Grădina o fi fost ultimul ei loc de evadare, dar nu o putea ajuta. Era un eșec și, la finalul anului, orice ultime speranțe de magie aveau să i se spulbere. Evadarea va fi imposibilă. Va deveni și ea Legătoare.

În depărtare lătră un câine. O sperie. Vârî sfornicelele în buzunar și privi în jur. Teama îi înlocui iute explozia de entuziasm. Dacă Mătușa o prindea încercând... Anna nici nu voia să se gândească la cum ar fi reacționat.

Magia este cel dintâi păcat. Îl îndurăm în tăcere.

Se grăbi înapoi spre casă, privind agitată ferestrele din jur. Dar casele vecinilor erau nemișcate. Nu se vedea nimeni. Anna privi casa lor. Etajul de sus era construit în acoperiș, cu un geam în față. Era întunecat, cu draperiile trase, ca întotdeauna. Camera de la ultimul etaj. Anna nu fusese acolo niciodată. Mătușa susținea că era folosită pentru depozitarea documentelor Legătoarelor și că n-avea chef ca Anna să-și vâre nasul acolo, așa că fata fusese obligată să accepte explicația – ca întotdeauna, să accepte ce i se spunea.

Intră iar în casă și se opri lângă cuierul pentru chei de pe perete. Era încărcat de cheile vieții lor. De la casă. De la mașină. De la muncă... Anna puse înapoi cheia de la grădina din Cressey Square, dar mâna îi rămase în aer, mișcându-se spre cheia de pe ultimul cârlig, al nouălea. Nu arăta deloc deosebită – era ceva mai mică și avea un cap din fier forjat –, dar era diferită de celelalte. Era mai tăcută, încremenită. Nu dezvăluia nimic. Cheia Mătușii. Cheia camerei de la ultimul etaj.

Încercase cândva să o fure, când era mai mică. Mătușa era la baie, iar Anna se furișase jos și o scosese din cârlig. În clipa în care-i ajunsese în mâini, cheia începuse să se miște, iar modelul de pe ea să se schimbe continuu, remodelându-se, de parcă ar fi schimbat vitezele. Anna o privise uluită, parcă hipnotizată, până când simțise o umbră întinzându-se deasupra ei. Se răsucise și dăduse de Mătușă, cu fiecare rid al feței întins de furie, dar când vorbise o făcuse cu o autoritate rece: *Doar în mâinile mele își va găsi cheia adevărata formă.*

Mătușa făcuse o mișcare cu mâinile prin aer. Anna își amintea, înfiorându-se, senzația că un os al degetului i se rupe. Cheia îi scăpase pe jos. Învățase prin suferință să nu mai încerce s-o ia din nou.

Anna lăsă mâna în jos și o vârî în buzunar, găsindu-și Frânghia Innodată. Îi strânse un nod, legându-și curiozitatea. Nu era binevenită în casa aceea. Se întoarse cu spatele la cârlig și urcă să se spele pe mâini și să-și pieptene vântul din păr.

- Frânghia roșie?
- Putere.
- Frânghia portocalie cu două noduri?
- Leagă două lucruri opuse.

Lumina zilei se retrăgea de la geamul sufrageriei. Camera era răcoroasă. Televizorul, închis. Pianul, închis și el. Bobocii de trandafir de pe el erau mici și tremurau, ca atunci când ți se face pielea de găină. Mătușa scria rapoarte de spital, din fotoliu, testând-o pe Anna la corespondențe fără să ridice privirea, iar fata își recita îndatoritoare răspunsurile, în timp ce broda. Șoapta firului nu întrerupea tăcerea camerei, între întrebările Mătușii. O țesea mai deasă.

Împinge. Trage. Împinge. Trage.

- Frânghie galbenă, Nod Împletit, luni?
- Vindecarea unei răni.
- Frânghie maro, șase Noduri Mute?
- Alungarea gândurilor nedorite.

Mătușa alesese un verset din Biblie pentru centrul broderiei Annei: „Păzește-mă, Doamne, de mâinile celui rău. Ferește-mă de oamenii asupritori, care se gândesc să mă doboare!” Versetele biblice erau potrivite. Mătușa nu putea pune versuri din *Cartea Legătoarelor* pe perete. Acolo era locul broderiei, după ce o termina.

Peretele din spatele lor era plin de ele. Devorau fiecare centimetru de spațiu, încadrând imagini colorate și versetele de temut în chenare negre. *Vrăji pentru tăcere și protecție*, spunea Mătușa, *pentru exterior și interior*, atingându-i inima.

- Frânghie neagră, șapte Noduri Cătușe, miercuri.
- Înfrânarea altcuiva de la vorbă.
- Greșit.

Mătușa făcu un gest mărunț din mână. Acul alunecă în degetul Annei. Ea nu țipă. Fu atentă să nu permită sângelui să picure pe broderie. Stricase multe așa.

- Înfrânarea altcuiva de la dezvăluirea secretelor, se corectă Anna, repede.
- Frânghie albă, Nod Slujitor?

Întrebările veneau în cascadă. Anna nu fusese niciodată o cusătoreasă cu har, dar fusese obligată să coasă de atâta vreme, că îi venea la îndemână. Răspundea fără să cântărească, dorindu-și să meargă la pian și să cânte. Să permită confuziei din gândurile sale să circule liberă. Dar se obișnuise, în schimb, să compună cântece în minte, în timp ce cosea – *împinge, trage* – innădind notele firului, ritmul cusăturilor, melodia modelelor. Pentru ea, broderiile nu erau vrăji de protecție, ci cântece de dor.

În seara asta, nu-i venea nici să compună muzică. Se tot gândea la frunza din grădină, certându-se pentru ineptia magică. De ce trebuia să fie atât de restrictivă și de chinuitoare pregătirea ei de Legătoare? Să turuie corespondențe, să recite din *Cartea Legătoarelor*, să lege noduri, teste emoționale nemiloase, cusături, cusături, cusături... Abia dacă apuca să facă vrăji.

- Frânghie cenușie, Nodul Iubitului, vineri?

— Protecție... protejarea de dorință sexuală...

— Din nou greșit!

Acul alunecă în carnea Annei a doua oară, și o picătură de sânge se pierdu în pânză. *Poate o acopăr cu un trandafir...*

— Îmi cer scuze. Reprimarea dorinței sexuale.

— Anna, concentrează-te! Ce ai pățit?

Nimic! Nu am nimic la interior, asta e problema. Ar putea să-și dea seama Selene că era un eșec? O vrăjitoare lipsită de magie? Dar frunza pulsase, nu? Poate că exista speranță, undeva. O speranță mititică, nesufocată încă.

Când Mătușa o anunță, în sfârșit, că terminaseră, Anna își puse jos broderia.

— Mătușă..., începu ea.

— Da, Anna.

Îi percepea nerăbdarea din glas. Mătușa părea să simtă mereu ce voia să spună, înainte să deschidă gura.

— Noi... ăăă... n-am încercat să facem vrăji toată vara. Mă întrebam dacă n-a venit timpul să exersăm, rosti Anna repede cuvintele, cu disperare, dorind să le scoată înainte ca partea rațională a creierului său să i le poată reține.

Mătușa își închise laptopul și tăcu. Anna îi cunoștea bine tăcerile. Există tăcerea întrebărilor: strâmtă, ascuțită, plină de fundături și căderi în gol. Tăcerea dezaprobării sale, ca niște buze făcute pungă, neiertătoare. Tăcerea furiei sale, precum fulgerul fără tunet – știi că e acolo, dar zgomotul e atât de îndepărtat, de profund, că nu îl auzi, și, dacă-l auzi, ar fi mai bine și mai puțin de speriat...

— Care este a treia poruncă a Legătoarelor, Anna?

— Să nu faci vrăji dacă nu-i de datoria ta.

— Și totuși, ți-a venit brusc ideea că ar fi?

— Nu, dar...

— Ce înseamnă să devii Legătoare?

Anna știa prea bine ce însemna. Mai era un an până la Înnodare.

— Că magia mea va fi legată.

Împinge, trage, rupe firul și fă nod.

Anna strânse Frânghia Înnodată din buzunar.

— Am crezut că...

Mătușa făcu un nod în aer și gura Annei se închise brusc. Mătușa fusese și ea cândva legată, dar acum era Legătoare Superioară și magia îi fusese eliberată, pentru îndatoririle sale.

— Tu nu crezi, Anna. Tu doar simți. Asta-i problema ta. Simți atracția magiei?

— Nu.

Degetele Annei se răsuciră în jurul Frânghiei Înnodate.

Mătușa veni să se așeze pe canapeaua de lângă ea.

— Mama ta i-a simțit atracția, nu? întrebă ea, blând.

— Da.

— Și unde a ajuns?

— La moarte.

— Magia a ucis-o.

Glasul Mătușii era pustiu, de suferință.

— Nu ești încă Legătoare și nu porți adevărata greutate a magiei în jurul gâtului. Pentru tine, totul e amuzant, o joacă.

— Nu.

Anna clătină din cap, părându-i rău că vorbise.

— Nu? zise Mătușa deschizându-și iar laptopul. Ai cerut să exersezi vrăjile, iar mâine vom face asta. Cred că vom continua totuși corespondențele, acum.

Anna încuviință și își reluă broderia.

— Nod de Sufocare?

Împinge, trage.